॥ नारायणसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयारण्यकम्/प्रपाठकः – १०/अनुवाकः – १३)

सहस्रशीर्षं देवं विश्वाक्षं विश्वशम्भुवम्। विश्वं नारायणं देवमक्षरं परमं पदम्। विश्वतः परमान्नित्यं विश्वं नारायणꣳ हरिम्। विश्वमेवेदं पुरुषस्तद्विश्वमुपजीवति। पतिं विश्वस्याऽऽत्मेश्वरꣳ शाश्वतꣳ शिवमच्युतम्। नारायणं महाज्ञेयं विश्वात्मानं परायणम्। नारायणपरो ज्योतिरात्मा नारायणः परः। नारायण परं ब्रह्म तत्त्वं नारायणः परः। नारायणपरो ध्याता ध्यानं नारायणः परः। यच्च किञ्चिज्जगत्सर्वं दृश्यते श्रूयतेऽपि वा॥

अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः। अनन्तमव्ययं कविꣳ समुद्रेऽन्तं विश्वशम्भुवम्। पद्मकोश प्रतीकाशꣳ हृदयं चाप्यधोमुखम्। अधो निष्ठ्या वितस्त्यान्ते नाभ्यामुपरि तिष्ठति। ज्वालमालाकुलं भाती विश्वस्याऽऽयतनं महत्। सन्ततꣳ शिलाभिस्तुलम्बत्याकोशसन्निभम्। तस्यान्ते सुषिरꣳ सूक्ष्मं तस्मिन्थ्सर्वं प्रतिष्ठितम्। तस्य मध्ये महानग्निर्विश्वार्चिर्विश्वतोमुखः। सोऽग्रभुग्विभजन्तिष्ठन्नाहारमजरः कविः। तिर्यगूर्ध्वमधः शायी रश्मयस्तस्य सन्तता। सन्तापयति स्वं देहमापादतलमस्तकः। तस्य मध्ये वह्निशिखा अणीयोर्ध्वा व्यवस्थितः। नीलतोयदमध्यस्थाद्विद्युल्लेखेव भास्वरा। नीवारशूकवत्तन्वी पीता

भा॑स्वत्यणूप॑मा। तस्या॑ः शिखाया म॑ध्ये परमा॑त्मा व्यवस्थि॑तः। स ब्रह्म स शिवः स हरिः सेन्द्रः सोऽक्षरः परमः स्वराट्॥ ऋतꣳ सत्यं प॑रं ब्रह्म पुरुषं॑ कृष्णपिङ्ग॑लम्। ऊर्ध्वरे॑तं वि॑रूपाक्षं विश्वरू॑पाय वै नमो नमः॑।

नारायणाय॑ विद्महे॑ वासुदेवाय॑ धीमहि। तन्नो॑ विष्णुः प्रचोदया॑त्।

विष्णोर्नु क॑ं वीर्या॑णि प्रवो॑चं यः पार्थि॑वानि विममे रजा॑ꣳसि यो अस्क॑भायदुत्त॑रꣳ सधस्थं॑ विचक्रमाणस्त्रे॑धोरु॑गायो विष्णो॑रराट॑मसि विष्णो॑ः पृष्ठम॑सि विष्णोः श्नप्त्रे॑स्थो विष्णोः स्यूर॑सि विष्णो॑र्ध्रुवम॑सि वैष्णवम॑सि विष्ण॑वे त्वा॥

॥ॐ शान्तिः शान्तिः शान्ति॑ः॥

generated on **April 9, 2024**
Downloaded from
http://stotrasamhita.github.io | StotraSamhita | Credits